

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1155/2014
02.12.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.В., због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 433/12 од 28.10.2013. године и Вишег суда у Панчеву Кж 259/14 од 06.06.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2014. године, једногласно, је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Вршцу К 433/12 од 28.10.2013. године и Вишег суда у Панчеву Кж 259/14 од 06.06.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Вршцу К 433/12 од 28.10.2013. године окривљени П.В. оглашен је кривим због извршеног кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ и осуђен на новчану казну у износу од 40.000,00 динара коју је дужан платити у року од 30 дана, по правноснажности пресуде, а у противном иста ће бити замењена тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка и судског паушала, као у изреци пресуде, а приватна тужиља М.С., је са имовинскоправним захтевом, упућена на парницу.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Кж 259/14 од 06.06.2014. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца окривљеног П.В. и потврђена пресуда Основног суда у Вршцу К 433/12 од 28.10.2013. године.

Против наведених правноснажних пресуда на основу члана 482. и члана 483. ЗКП-а, бранилац окривљеног, адвокат М.Ј. поднео је захтев за заштиту законитости због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1, све у вези члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд утврди да је захтев

основан, те да побијане пресуде укине и да предмет врати на поновно одлучивање или да пресуду Вишег судау Панчеву преиначи у пресуду којом се жалба браниоца окривљеног усваја као основана, те да у смислу члана 488. став 3. ЗКП-а одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног П.В., адвоката М.Ј., је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног наводи да је у редовном кривичном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 483. став 1. тачка 1) ЗКП-а и повреда закона из члана 439. тачка 1) ЗКП-а тиме што је приватни тужилац М.С. 24.04.2012. године поднела суду приватну кривичну тужбу против окривљеног П.В., због кривичног дела клевета из члана 171. став 1. Кривичног законика извршеног 17.01.2012. године, а поднеском од 22.02.2013. године приватна тужиља М.С. је изменила приватну кривичну тужбу тако што је окривљеном П.В. ставила на тетрет кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ извршено 17.01.2012. године. Према ставу одбране, поднеском од 22.02.2013. године приватна тужиља М.С. је извршила измену чињеничног описа и правне квалификације дела, мимо одредбе члана 409. ЗКП-а јер је за чињенице које је поднеском изнела знала већ од самог момета подношења приватне кривичне тужбе тј. од 25.04.2012. године, те је приватна кривична тужба због тога, по ставу одбране, неблаговремена.

Међутим, Врховни касациони суд, налази да првостепени и другостепени суд нису учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП-а нити је побијаним пресудама повређен закон, одредба члана 439. тачка 1) ЗКП-а, а како је захтев браниоца окривљеног поднет због повреда закона које су неосновано истицане у поступку по редовном правном леку и овај суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд, то Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда на исте упућује, у смислу члана 491. став 2. ЗКП-а.

Имајући у виду напред наведено, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и применом одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.**

**Председник већа-судија,
Драгиша Ђорђевић, с.р.**